

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 16949/2022
20.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Мирјане Андријашевић, Гордане Комненић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Јелица Недељковић, адвокат из ..., против тужених ВВ и ГГ, обоје из ..., Општина ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужених, изјављеној против пресуде Вишег суда у Пироту Гж 1415/21 од 16.08.2022. године, у седници већа одржаној 20.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужених изјављеној против пресуде Вишег суда у Пироту Гж 1415/21 од 16.08.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужених изјављена против пресуде Вишег суда у Пироту Гж 1415/21 од 16.08.2022. године, као недозвољена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пироту П 1690/19 од 21.10.2020. године, усвојен је тужбени захтев АА и ББ и обавезани тужени ВВ и ГГ да тужиоцима накнаде нематеријалну штету и то тужиоцу АА на име претрпљеног душевног бола због повреде части и угледа 80.000,00 динара и на име претрпљеног страха 40.000,00 динара, а тужиљи ББ на име претрпљеног душевног бола због повреде части и угледа 50.000,00 динара и на име претрпљеног страха 50.000,00 динара, са законском затезном каматом од 21.10.2020. године до исплате (став први изреке) Обавезани су тужени да тужиоцима накнаде трошкове парничног поступка у укупном износу од 171.600,00 динара (став други изреке).

Пресудом Вишег суда у Пироту Гж 1415/21 од 16.08.2022. године, преиначена је пресуда Основног суда у Пироту П 1690/19 од 21.10.2020. године у погледу досуђених износа, тако што се тужени ВВ и ГГ обавезују као солидарни дужници тужиоцима АА и ББ на име накнаде нематеријалне штете исплате, и то тужиоцу АА на име претрпљеног душевног бола због повреде части и угледа 30.000,00 динара и на име претрпљеног страха 15.000,00 динара, а тужиљи ББ на име претрпљеног душевног бола због повреде части и угледа 30.000,00 динара и на име претрпљеног страха 15.000,00 динара, а тужбени захтев од досуђених износа до тражених, и то тужиоцу АА на име

претрпљеног душевног бола због повреде части и угледа 80.000,00 динара и на име претрпљеног страха 40.000,00 динара, а тужилци ББ на име претрпљеног душевног бола због повреде части и угледа 50.000,00 динара и на име претрпљеног страха 50.000,00 динара, одбијен је као неоснован (став први изреке). У преосталом делу у погледу одлуке о трошковима поступка пресуда је потврђена, а жалба тужених одбијена као неоснована (став други изреке). Туженима нису досуђени трошкови жалбеног поступка (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени су изјавили благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужилаца, као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права. У конкретном случају ради се о парници ради накнаде штете поводом догађаја због кога је против тужених вођен кривични поступак, који је окончан осуђујућом пресудом против тужене ВВ и ослобађајућом пресудом против туженог ГГ. Нижестепени судови су рокове застарелости ценили према ставу израженом кроз одлуке Врховног касационог суда да се одредба члана 390. ЗОО примењује у ситуацији када је кривични поступак окончан због неког узрока који се не тиче суштине ствари, у којој ситуацији се сматра да је застарелост прекинута условно.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 06.05.2015. године. Вредност предмета спора је 220.000,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност побијаног дела не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**